

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119281457
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6119281457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: W. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D., o zaplatenie 1128,42 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice, č. k. 11Csp/30/2020- 282 zo dňa 07.09.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Výrokom II. návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1,2, § 53 ods. 1, 5, § 37 ods. 1, § 39, § 565, § 524 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8, zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 17 ods. zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby doručenu dňa 29.04.2019 Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorou sa pôvodný žalobca (Poštová banka, a.s., IČO 31340890) domáhal, aby súd v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz, ktorým súd zaviazže žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 2.612,36 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.333,35 eur od 27.07.2016 do zaplatenia. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že dňa 23.07.2014 uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe zmluvy spoločnosť postupcu poskytla žalovanému peňažné prostriedky v sume 2.500 eur, avšak žalovaný neplnil úver riadne a včas. V dôsledku omeškania so splnením úveru ho pôvodný žalobca v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nakoľko žalovaný na upozornenie nereagoval, vyhlásil dňa 26.07.2016 úver za predčasne splatný. Okresný súd Banská Bystrica vo veci dňa 04.09.2019 vydal platobný rozkaz sp. zn.: 25Up/542/2019, v ktorom so súhlasom pôvodného žalobcu priznal iba časť istiny vo výške 1128,42 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1128,42 eura od 27.07.2016 do zaplatenia, ktorý sa však žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk. Okresný súd Banská Bystrica postúpil predmetnú právnu vec tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému dňa 07.04.2020.

1.2 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že medzi spoločnosťou Poštovou bankou, a. s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 23.07.2014 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.500,- eur. Vzhľadom k tomu, že pôvodný žalobca dal v rámci upomínacieho konania súhlas na vydanie platobného rozkazu, v ktorom súd priznal iba časť istiny vo výške 1128,42 a úrok z omeškania

vo výške 5 % ročne zo sumy 1128,42 eur od 27.07.2016 do zaplattenia, predmetom sporu je iba táto pohľadávka. Bolo nesporné, že žalovaný prestal uhrádzať splátky riadne a včas, preto pôvodný veriteľ žalovaného najskôr "Upozornením - Výzva na splatenie dlžnej sumy úveru" zo dňa 30.06.2016 vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti a následne listom zo dňa 26.07.2016 - "Výzva na úhradu dlžnej sumy" vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky ku dňu 26.07.2016. V otázke zosplatenia úveru súd poukázal na ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne. Žalobca doložil do spisu výzvy zo dňa 27.07.2016 a zo dňa 30.06.2016 a k obom priložil doručky, ktorými preukazoval doručovanie uvedených výziev žalovanému a teda aj dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd však nemal za preukázané, že medzi upozornením a vyhlásením mimoriadnej splatnosti bola žalovanému poskytnutá aspoň 15 dňová lehota, ako vyžaduje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v zmysle predložených doručeník sa upozornenie pôvodnému veriteľovi vrátilo dňa 25.07.2016 ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote a predčasnú splatnosť vyhlásil hneď nasledujúci deň, t.j. 26.07.2016, čo je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca odkazoval na podací hárok, ktorý bol doložený k žalobe a od toho žalobca odvodzoval doručenie fikciou v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že fikcia doručovania je upravená v bode 4.3.6 Všeobecných podmienok, tak, že informácie a dokumenty sa považujú za doručené na 10. deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší okamih doručenia. Keďže podací hárok bol zo dňa 30.06.2016 a výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 26.07.2016, postupca vyzval žalovaného na zaplattenie splátok a upozornil ho na možné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v lehote nie kratšej ako 15 dní. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020, z 15. decembra 2020, ktorý rieši problematiku platného postúpenia bankovej pohľadávky vrátane doručovania. V kontexte uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že podací hárok nepreukazuje doručenie a ustanovenie bodu 4.3.6. VOP je v rozpore s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto je toto ustanovenie v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal predloženými listinnými dôkazmi platné a účinné zosplatenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

1.3 Súd prvej inštancie následne skúmal aktívnu legitímáciu žalobcu, nakoľko skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je súčasťou každého súdneho konania. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, ktorý umožnil preskúmanie dovoľnosti postúpenia pohľadávky, ako aj platnosti postúpenia v spotrebiteľských vzťahoch, v prípade postúpenia bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dôvodil, že právnym predchodcom žalobcu bola banka - Poštová banka, a.s., preto bolo potrebné pre platné postúpenie pohľadávky splniť tak všeobecné podmienky uvedené v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj osobitné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko žalobca nepreukázal platné zosplatenie úveru, resp. že ku dňu postúpenia nastala konečná splatnosť úveru (k postúpeniu pohľadávky došlo k dátumu 09.04.2020 a posledná splátka bude splatná až 15.07.2022), nebolo možné urobiť záver o tom, že by bol predmetný úver ku dňu postúpenia splatný. Zároveň súd poukázal na ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého veriteľ môže postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru len so všetkými právami s ňou spojenými, len určitým subjektom, ktoré spĺňajú tam uvedené podmienky a ak ide o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti. Žalobca namietal aplikáciu tohto ustanovenia, nakoľko jeho účinnosť nastala až v decembri v roku 2015 a zmluva o úvere bola medzi postupcom a žalovaným uzavretá dňa 23.7.2014, čiže pred účinnosťou daného ustanovenia, a teda v tomto prípade je potrebné aplikovať prechodné ustanovenia, v zmysle ktorých sa ust. § 17 v predmetnom znení nepoužije na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou. Súd sa však s uvedeným názorom nestotožnil a uviedol, že právne účinky cestie nastávajú ku dňu postúpenia pohľadávky a tak sa aj vo vzťahu k postúpeniu vždy aplikuje právna úprava účinná ku dňu postúpenia pohľadávky. Na základe uvedeného preto banka postúpila žalobcovi celú pohľadávku z úveru bez toho, aby úver nadobudol konečnú splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah medzi nimi zanikol inak, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj s ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Postúpenie pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, preto žalobca nie je veriteľom žalovaného. Súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol.

1.4 Rovnako súd zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konaniam z dôvodu vedenia konania na Ústavnom súde vedenom pod Rvp 1730/2020, nakoľko uvedené konanie sa už skončilo. Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna z 12.mája 2021 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 5/2021 o návrhu Okresného súdu Martin na začatie konania podľa § 125 ods. 1 písm. a) Ústavy

Slovenskej republiky o súlade ustanovenia § 54a prvej vety zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov s Ústavou Slovenskej republiky rozhodol, že návrh odmietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní plne úspešný. Keďže však žalovanému preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

2.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý žiadal rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie prípadne ho zruší a vráti súdu prvej inštancie. K platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a riadnemu uneseniu dôkazného bremena čo do doručenia jednotlivých výziev zo strany právneho predchodcu uviedol, že v konaní nie je sporná skutočnosť, že žalobca okrem nesporných skutkových tvrdení a predžalobnej výzvy (zo dňa 21.03.2019) preukázal najmä doručenie : - výzvy zo dňa 30.06.2016 (Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru), ktorej doručenie do dispozičnej sféry žalovaného preukázal poštovým podacím hárkom (UPOZ2906); - výzvy zo dňa 27.07.2016 (Výzva na úhradu dlžnej sumy), ktorej doručenie preukázal poštovou obálkou. Namietal, že súd prvej inštancie neuviedol dôvody, pre ktoré tento dôkaz (upozornenie) vyhodnotil spôsobom, že žalobca doručenie do dispozičnej sféry nepreukázal. Žalobca považuje napadnutý rozsudok súdu za nepredvídateľný a nepreskúmateľný. Podľa názoru žalobcu je zjavné, že súdna prax v zásade konštantne akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, či už sa jedná o doručovanie v režime verejného práva alebo súkromného práva. Na základe uvedeného žalobca zastal názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a zároveň bol postupcom upozornený na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti - a teda v konaní bolo nesporne preukázané platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v súlade s ust. § 565 OZ v spojení v ust. § 53 ods. 9 OZ. Zároveň nebolo sporným, že sa predmetná listina dostala do dispozičnej sféry žalovaného, čo žalobca preukázal podacím hárkom k tejto listine.

2.2 Ďalej žalobca argumentoval, že nakoľko preukázal doručenie predmetných výziev, nestotožnil sa s právnym záverom súdu, podľa ktorého by malo byť postúpenie pohľadávky na žalobcu neplatné. V tejto súvislosti neexistujú pochybnosti ani o dodržaní postupu podľa osobitného predpisu - ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., a to najmä s poukazom na textáciu predmetného ustanovenia, ako aj s poukazom na nespornosť skutkových tvrdení žalobcu. Žalobca na podporu svojej argumentácie zároveň poukázal na vybrané rozhodnutia krajských súdov. K aplikácii § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že nie je možné na uvedený prípad aplikovať toto ustanovenie v znení účinnom ku dňu 23.12.2015, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v prejednávacom prípade došlo medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy o úvere dobrápôžička č. XXXXXXXXXX dňa 23.07.2014, t. j. pred účinnosťou ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom od 23.12.2015. V tejto súvislosti je nevyhnutné vziať do úvahy prechodné ustanovenia k tomuto zákonnému ustanoveniu a to § 25 ods. 2 ZoSÚ. Ako vyplýva z tohto ustanovenia, ust. § 17 ods. 1 sa použije na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia len v takom prípade, ak by išlo o zmluvu o úvere uzavretú na dobu neurčitú, resp. v prípade, ak sa aj po nadobudnutí účinnosti uvedeného ustanovenia má, alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. Zdôraznil, že v prejednávacom prípade sa nejedná o úver, ktorý by bol poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej na dobu neurčitú a rovnako tak sa nejedná o úver, kedy mohol byť úver poskytnutý aj po nadobudnutí účinnosti ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho bola aplikácia ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ na prejednávany prípad vylúčená prechodnými ustanoveniami- nakoľko predmetom konania sú právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzatvorená pred nadobudnutím účinnosti ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ. S ohľadom na to, že pre rozsudok je v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, ako aj na to, že ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ nie je na prípad aplikovateľné, nemožno mať potom podľa názoru žalobcu žiadne pochybnosti o splatnosti splátok úveru splatných do dňa vydania rozsudku. Ku dňu vyhlásenia rozsudku tak boli splatné všetky splátky splatné od 15.08.2014 do 15.08.2021. V zmysle uvedeného tak bez ohľadu na právny názor súdu ohľadom neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru neexistuje právny dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Pre úplnosť, v prípade, ak by aj napriek uvedenému súd na prejednávany prípad aplikoval ustanovenie § 17 ZoSÚ v znení ku dňu postúpenia, potom žalobca poukázal na to, že postúpenie je aj v zmysle uvedeného ustanovenia platné, pokiaľ ide o splátky, ktorých splatnosť nastala ku dňu postúpenia pohľadávky (t. j. ku dňu 09.04.2020).

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4.1 Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

5. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v otázke nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Rovnako správne vyhodnotil posudzovaný právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a zároveň postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Poštová banka, a.s. voči žalovanému ako dlžníkovi vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

6. V otázke zosplatnenia úveru žalobca namietal, že súd prvej inštancie neuviedol dôvody, pre ktoré Upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru vyhodnotil spôsobom, že žalobca doručenie do dispozičnej sféry žalovaného nepreukázal. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie podrobne a zrozumiteľne v bode 27 odôvodnenia (strana 9 rozsudku) uvádza dôvody neplatnosti vyhlásenia mimoriadneho zosplatnenia úveru, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Napriek tomu odvolací súd opakuje, že v konaní nebolo sporné, že žalobca v konaní preukázal doručenie Upozornenia - výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 29.06.2016, ktoré podľa názoru súdu prvej inštancie a rovnako aj odvolacieho súdu bolo preukázané nielen poštovým podacím hárkom (UPOZ2906), ale predovšetkým vrátenou poštovou zásielkou (obálkou), na ktorej bol dátum vrátenia (neprevzatá zásielka) 25.07.2016. Rovnako doručenie Výzvy na úhradu celej dlžnej sumy zo dňa 27.07.2016 bolo preukázané poštovou obálkou, kde je uvedený dátum vrátenia 17.08.2016. Dôvod, pre ktorý nedošlo k riadnemu zosplatneniu úveru spočíval v tom, že medzi upozornením a vyhlásením mimoriadnej splatnosti nebola žalovanému poskytnutá aspoň 15 dňová lehota, ako vyžaduje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v zmysle predložených doručeník sa upozornenie pôvodnému veriteľovi vrátilo dňa 25.07.2016 a predčasnú splatnosť vyhlásil hneď nasledujúci deň, t.j. 26.07.2016. Nie je možné vychádzať z podacieho hárku o doručovaní Upozornenia zo dňa 29.6.2016, keď v konaní bolo nesporne preukázané, že upozornenie bolo veriteľovi vrátené poštovou zásielkou ako nevyzdvihnuté v odbernej lehote až dňa 25.07.2016. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal platné zosplatnenie poskytnutého úveru s poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

7. Žalobca v odvolaní namietal aplikáciu ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ dôvodiac, že v prejednávanom prípade došlo medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy o úvere dobrárpôžička dňa 23.07.2014, t. j. pred účinnosťou ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom od 23.12.2015, preto bolo nevyhnutné vziať do úvahy prechodné ustanovenia k tomuto zákonnému ustanoveniu a to § 25 ods. 2 ZoSÚ.

8. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ (účinnom od 23.12.2015), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu(18b) na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,18b) a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

9. Podľa § 25 ods. 2 ZoSÚ (účinné od 11.06.2010), ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

10. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke žalobcu uvádza, že na ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ (účinné od 23.12.2015) sa nevzťahuje prechodné ustanovenie § 25 ods. 2, pretože toto bolo v uvedenom znení súčasťou zákona od jeho účinnosti, teda od 11.6.2010 a týkalo sa pôvodného znenia § 17 ods. 1 (Ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka). K zneniu ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ účinného od 23.12.2015 zákon č. 129/2010Z.z. neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia. Navyše ako správne konštatoval súd prvej inštancie, toto ustanovenie sa týka postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a v danom prípade k jej postúpeniu došlo až dňa 09.04.2020.

11. K tvrdeniu žalobcu, že v prípade, ak by aj napriek uvedenému súd na prejednávanej prípad aplikoval ustanovenie § 17 ZoSÚ v znení ku dňu postúpenia, treba považovať postúpenie aj v zmysle uvedeného ustanovenia za platné, pokiaľ ide o splátky, ktorých splatnosť nastala ku dňu postúpenia pohľadávky (t. j. ku dňu 09.04.2020), odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie (§ 17 ods. 1 písm.b) hovorí o postúpení pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu, postupovaná pohľadávka teda musela byť zosplatnená alebo aspoň vyčíslená zo strany pôvodného veriteľa konkrétna výška celej postupovanej pohľadávky, preto nemožno hovoriť o postúpení jednotlivých splatných splátok úveru. V danom prípade je nesporné, že veriteľ (Poštová banka a.s.) nepostupoval len jednotlivé splatné splátky, ale postúpila žalobcovi celú nezaplatenú pohľadávku zo spotrebiteľského úveru, ktorú pred postúpením mala zosplatniť, avšak ako už bolo uvedené vyššie, zo strany pôvodného veriteľa nedošlo k platnému zosplatneniu. Preto akékoľvek úvahy žalobcu o jeho nároku na zaplatenie jednotlivých splatných splátok nemožno považovať za dôvodné.

12. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému , ktorý bol v odvolacom konaní úspešný nepriznal nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania, pretože mu v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).